

Jézus búcsúbeszédének a végét olvassuk. Tanítványait arra biztatja, hogy bármit kérjenek az Atyától az ő nevében, az Atya azt megadja nekik. És hozzáteszi, hogy így örömük teljes lesz.

Vajon mi adja ezt a teljes örömet? Természetesen örülünk, ha egy-egy kívánságunk, kérésünk teljesül, de a lélek számára valóban teljes örömet tud adni egy „kívánságműsor”?

Azért van itt egy kis csavar... Hiszen mi is az, amit valóban Jézus nevében kérhetünk? Olyat nyilván nem, amit ő maga sohasem kérne. Hiszen ő már a működése kezdetén, a pusztában, a megkísértésekor kinyilvánította, hogy nem kér a vagyontól, nem kér a hatalomból, nem kér abból, hogy Isten segítségét saját maga számára használja fel. Na de akkor mit kérjünk? Természetesen Jézus nevében olyat kérjünk, amit maga is kérni szokott az Atyától. Például hogy legyen erők teljesíteni az Atya akaratát.

És ez lehet az, amit Jézus „teljes örömnek” mond. Az, hogy az Atya teremttársául választott bennünket, és Vele együtt munkálkodhatunk az Ország építésében.

Aztán arról is beszél, hogy most még hasonlatokban szól a tanítványokhoz, de eljön az idő, amikor már nyíltan, közvetlenül tárja fel nekik az Atyát. És akkor nem lesz szükségünk Jézus közbenjárására az Atyánál, hanem az Atya önmagunkért is teljesíti a kéréseinket. Ez persze akkor működik, amikor Jézussal már annyira eggyé váltunk, hogy már automatikusan olyan dolgokat kérünk, amit ő maga is kérne.

Hol helyezem el magamat, és hol helyezem el Istent a teremtés rendjében? Istent az Aladdin-féle csodalámpás szellemének tekintem, aki hűen teljesíti bármilyen kívánságomat? Kérő imáimban az-e a célom, hogy sok rábeszéléssel Isten akaratát szívósan hajlítgassam a saját akaratom felé, hogy Ő is inkább azt akarja, amit én szeretnék? Vagy épp ellenkezőleg; imáimban és életemben abba az irányba törekszem szívós munkával, hogy az én akaratom hajlítgassam Isten akarata felé?

Talán a fentiek meglehetősen kisarkított gondolkodásnak tűnnek. És lehet, hogy jogosan... Úgy gondolom, Isten és a mi kapcsolatunk szeretetkapcsolat. A szeretetkapcsolathoz pedig hozzátartozik az is, hogy a szerettünktől valamilyen ügyünkben segítséget kérjünk – és ő segítséget is ad. A lényeg talán az arányokban van. Kérő imáimban milyen arányban van a saját problémáimra vonatkozó segítségkérés, és milyen arányban van az Isten akaratának megvalósítását célzó segítségkérés? Szerintem mi lenne a helyes arány?

Miklós Tibor, Székesfehérvár